

PARTEA I
FUGA

I:

LAIA

Cum ne-au găsit atât de repede?

În spatele meu, catacombele răsună de strigăte furioase și zăngănit de metal. Îmi fug ochii spre craniile care acoperă rânjind pereții. Mi se pare că aud vocile morților.

Dispari rapid, fii iute de picior, par să-mi șuiere ele. Dacă nu vrei să intri în rândul nostru.

— Mai repede, Laia, zice călăuza mea, iar armura îi lucește în timp ce aleargă mai departe prin catacombe. Ne descotorosim de ei dacă-i dăm zor. Știu un tunel care ne scoate în oraș. Când ajungem acolo, suntem scăpați.

Auzim un scrâșnet în spate și ochii decolorați ai celui care mă călăuzește se uită iute peste umărul meu. Mâna lui pare o pată maro-aurie atunci când zboară spre mânerul unuia dintre paloșele prinse în spinare.

O mișcare simplă, amenințătoare. Îmi amintește că cel de lângă mine nu-i doar călăuza mea. Este Elias Veturius, moștenitorul uneia dintre cele mai importante familii din Imperiu. Este o fostă Mască, un soldat de elită al Imperiului Războinicilor. Și mai e și aliatul meu, singurul om care mă poate ajuta să-mi salvez fratele, pe Darin, din cea mai temută închisoare a Războinicilor.

Dintr-un pas, Elias ajunge lângă mine. Încă unul și e în fața mea, mișcându-se cu o grație neobișnuită pentru cineva atât de voinic. Ne uităm împreună în urmă, în tunelul prin care tocmai am trecut. Pulsul îmi bubuie în urechi. Toată exaltarea pe care am simțit-o când am distrus

Academia Blackcliff sau când l-am salvat pe Elias dispăre. Imperiul ne vânează. Dacă ne prinde, suntem morți.

Am cămașa leorcă de sudoare, dar în ciuda căldurii puturoase din tuneluri, simt un fior rece pe spinare și mi se ridică părul de pe ceafă. Mi se pare că aud un mormăit, un zgomot ca de animal șiret și înfometat.

Repede, urlă instinctul meu. Ieși de-aici!

— Elias, șoptesc, dar el îmi pune un deget pe buze – *sst* – și trage un pumnal din cele șase pe care le poartă prinse în curele de-a curmezișul pieptului.

Scot și eu un pumnal de la cingătoare și încerc să aud ceva dincolo de zgomotele tarantulelor din tunel și de propria mea răsufare. Senzația acută că suntem urmăriți dispăre, înlocuită de ceva și mai rău: mirosul de păcură și foc; vibrația gravă și acută a unor voci care se apropie.

Soldații Imperiului.

Elias mă bate pe umăr și arată spre picioarele lui, apoi spre ale mele. *Calcă unde calc eu*. Mă tem până și să respir, dar fac ca el și mă întorc cu grijă, îndepărtându-mă rapid de voci.

Ajungem la o răspântie de tuneluri și cotim spre dreapta. Elias face semn din cap spre o firidă adâncă din perete, înaltă până la umăr, scobită pentru un sicriu de piatră întors pieziș.

— Înăuntru, șoptește el, și cât mai în spate.

Mă strecor în criptă, înăbușindu-mi un fior când aud cum pârâie strivită o tarantulă dinăuntru. Am în spinare un paloș turnat de Darin și mânerul lui se izbește cu zgomot de piatra criptei. *Nu te mai foi, Laia, indiferent ce s-ar târi pe-aici*.

Elias se strecoară în criptă după mine, înălțimea silindului să stea pe jumătate aplecat. În spațiul ăsta strâmt, brațele noastre se ating, iar el respiră repede. Dar când îl privesc, are fața întoarsă spre tunel.

Chiar și în lumina foarte slabă, cenușiul ochilor și liniile ascuțite ale bărbiei lui sunt frapante. Simt o împunsătură în stomac, nu sunt obișnuită să-i văd fața. Cu nici un ceas în urmă, în timp ce evadam din dezastrul pe care l-am provocat la Blackcliff, avea trăsăturile ascunse sub o mască de argint.

Lasă capul pe-o parte, ascultând cum se apropie soldații. Aceștia înaintează repede, vocile le răsună între pereții catacombelor ca niște chemări scurte de păsări răpitoare.

— ...probabil merg spre sud. Dacă băiatul are vreun dram de minte, în orice caz.

— Dacă avea un dram de minte, zice un al doilea soldat, ar fi trecut de a Patra Încercare și nu ne-am fi ales cu un gunoi Plebeu drept Împărat.

Soldații intră în tunelul nostru și unul dintre ei întinde felinarul spre cripta din față.

— Pe toți dracii!

Se dă repede înapoi la vederea a ce-o fi zăcând acolo.

Urmează cripta noastră. Mi se face stomacul ghem și-mi tremură mâna pe pumnal.

Lângă mine, Elias mai scoate un tăiș din teacă. Are umerii destinși și mâinile relaxate pe mânerele pumnalelor. Dar când îi văd fața – sprâncenele încruntate, maxilarele încheștate –, mi se strânge inima. Îmi întâlnește privirea și preț de-o răsuflare îi ghicesc suferința. Nu vrea să le aducă moartea acestor oameni.

Dacă ne văd, însă, vor alerta celelalte gărzi și ne vom trezi cu toți soldații Imperiului pe cap. Îl strâng pe Elias de braț. El își trage gluga peste frunte și-și acoperă fața cu o bandană neagră.

Soldații se apropie cu pași tunători. Le simt mirosul – sudoare, fier și pământ. Elias strânge mai bine pumnalele în mâini. Are corpul încordat ca al unei pisici sălbatice gata de atac. Strâng cu o mână brățara de la încheietura

mea, un dar de la mama. Sub degetele mele, modelul ei bine cunoscut – o alinare.

Soldatul ajunge la marginea criptei. Ridică felinarul...

Brusc, de departe din tunel, răsună o bufnitură. Soldații se întorc, își scot săbiile și se grăbesc să cerceteze ce s-a întâmplat. În câteva clipe, lumina felinarelor pălește, iar sunetul pașilor se aude tot mai slab.

Elias dă drumul unui oftat înăbușit.

— Hai, zice el. Dacă patrula asta cerceta zona, înseamnă că vor veni și altele. Trebuie să ajungem la pasajul de ieșire.

Ne strecurăm afară din criptă și chiar atunci o trepi-dație cuprinde tunelurile, ridicând praf și dărâmând cu zgomot cranii și oase. Mă împiedic, iar Elias mă prinde de umăr, mă lipește de perete și mă acoperă cu corpul lui. Cripta rămâne intactă, dar tavanul tunelului se crapă amenințător.

— Ce-a fost asta?

— A părut un cutremur de pământ.

Elias se îndepărtează un pas de perete și se uită la tavan.

— Numai că în Serra nu sunt cutremure.

O rupem la fugă prin catacombe presați de ceva în plus. La fiecare pas mă aștept să aud altă patrulă, să văd torțe în depărtare.

Elias se oprește atât de brusc, încât mă izbesc de spațele lui lat. Am intrat într-o cameră mortuară rotundă, cu tavanul jos și boltit. În fața noastră se deschid două tune-luri. În unul strălucesc torțe, prea departe ca lumina lor să ajungă până aici. Pereții sunt scobiți de cripte, străjuite fiecare de câte o statuie de piatră a unui bărbat în armură. De sub căștile lor se uită la noi cranii. Mă cutremur și mă apropii cu un pas de Elias.

Dar el nu se uită la cripte, la tuneluri sau la torțele din depărtare.

O privește fix pe fetița din mijlocul camerei.

Poartă haine jerpelite și apasă cu mâna o rană sângearândă dintr-o parte a abdomenului. După trăsăturile ei fine, pare să fie o Cărturăreasă, dar când încerc să-i văd ochii, lasă capul în jos și părul negru îi cade peste față. *Săraca*. Lacrimile desenează cărări pe obraji ei murdari de țărână.

— Pe toți dracii, se aglomerează aici jos, murmură Elias.

Pășește spre față cu mâinile desfăcute, de parcă ar avea de-a face cu o sălbăticiune.

— N-ar trebui să fii aici, drăguță, zice el blând. Ești singură?

Fata oftează slab.

— Ajutați-mă, șoptește ea.

— Lasă-mă să-ți văd rana. Te pot bandaja.

Elias se așază în genunchi ca să fie la același nivel cu ea, la fel cum făcea bunicul cu micii lui pacienții. Fata se ferește și se uită spre mine.

Pășesc înainte, în timp ce instinctul îmi spune să fiu prudentă. Fata mă urmărește cu privirea.

— Poți să-mi spui cum te cheamă, micuțo? întreb eu.

— Ajutați-mă, repetă ea.

Ceva din felul în care îmi ocolește privirea îmi dă fiori. Dar pe urmă mă gândesc că a fost tratată cu cruzime, probabil de Imperiu, iar acum are în față un Războinic înarmat până-n dinți. N-are cum să nu fie îngrozită.

Fata se trage ceva mai în spate, iar eu arunc o privire spre tunelul luminat cu torțe. Torțele sunt un semn că suntem pe teritoriul Imperiului. Este doar o chestiune de timp până vor apărea soldații.

— Elias, zic eu și arăt spre torțe. Nu avem timp. Soldații...

— N-o putem abandona așa.

Vinovăția i se citește clar pe față. Morțile prietenilor lui în Încercarea a Treia îl apasă greu; nu vrea să mai

provoace înc-o moarte. Și asta vom face, dacă o lăsăm pe fată acolo, să moară de la rănille ei.

— Ai familie în oraș? o întreabă Elias. Ai nevoie de...

— Argint, zice ea și lasă capul pe-o parte. Am nevoie de argint.

Elias ridică din sprâncene. Nu-l pot învinui. Nici eu nu mă așteptam la asta.

— Argint? zic eu. Noi n-avem...

— Argint.

Se trage într-o parte ca un crab. Mi se pare că, prin părul despletit, îi zăresc un ochi într-o străfulgerare prea rapidă. *Ciudat.*

— Monede. O armă. Bijuterii.

Se uită la gâtul meu, la urechi, la încheieturile mâinilor. Căutătura aia o dă de gol.

Îi privesc orbitele negre ca păcura unde ar trebui să fie ochii și mă întind după pumnal. Dar Elias este deja în fața mea, cu paloșele sclipind în mâini.

— Înapoi! mârâie el spre fată, Mască din creștet până-n tălpi acum.

— Ajutați-mă.

Fata lasă din nou părul să-i cadă peste față și duce mâinile la spate, ca o caricatură chinuită de copil lingușitor.

— Ajutați-mă!

În fața dezgustului meu evident, buzele i se strâmbă într-un rânjet, respingător pe fața ei altfel plăcută. Mârâie – sunetul gutural pe care l-am auzit mai devreme. *Asta* e ceea ce mi se părea că ne urmărește. *Asta* e prezența pe care am simțit-o în tuneluri.

— Știu c-aveți argint.

O poftă nemăsurată zace sub vocea de copil a creaturii.

— Dați-mi-l mie. Mie îmi *trebuie*.

— Pleacă de lângă noi, zice Elias. Înainte să-ți iau capul.

Fata – sau ce-o fi – nu-l bagă în seamă pe Elias și își fixează ochii asupra mea.

— Tu n-ai nevoie de el, mică făptură omenească. Îți dau ceva în schimb. Ceva minunat.

— *Ce ești?* șoptesc.

Întinde brusc brațele, cu palmele cuprinse de-o irizație verzuie și stranie. Elias țâșnește spre ea, dar fata îi scapă și își înfinge degetele în încheietura mâinii mele. Țip, iar brațul îmi strălucește o fracțiune de secundă înainte ca fata să zboare în spate, urlând, strângându-și palma de parcă i-ar fi luat foc. Elias mă ridică în picioare din țărâna unde am căzut lată, aruncând în același timp un pumnal spre fată. Ea se ferește aplecându-se, continuând să schelălăie.

— *Ce șmecheră!*

Elias se întinde din nou s-o prindă și ea sare într-o parte, cu ochii atenți numai la mine.

— *Șireato! Mă întrebi pe mine ce sunt, dar tu ce ești?*

Elias își ia elan și unul dintre paloșele lui îi alunecă fetei pe gât. N-a fost destul de iute.

— *Criminalule! se întoarce ea spre el. Ucigașule! Moartea însăși! Omul cu coasa! Dacă păcatele tale se transformau în sânge, copile, te-ai fi înecat în râul izvorât chiar din tine.*

Elias sare înapoi, uimirea citindu-i-se în priviri. În tunel pâlpâie luminițe. Trei torțe plutesc iute către noi.

— *Vin soldații, zice creatura răsucindu-se spre mine. Îi omor eu pentru tine, fată cu ochii ca mierea. Le despic gâtlejurile. Pe ceilalți i-am îndepărtat deja și i-am făcut să se întoarcă în tunel. O fac din nou, dacă-mi dai argintul tău. *El* asta vrea. *El* ne răsplătește dacă i-l aducem.*

Cine mama naibii este el? Nu spun nimic, îi răspund ridicând pumnalul.

— *Făptură omenească proastă! zice fata încleștând pumnii. O să-l ia chiar el de la tine. Va găsi o cale.*

Se întoarce spre tunel.

— Elias Veturius!

Tresar. Țipătul ei sonor s-a auzit probabil până-n Antium.

— Elias Vetu...

Cuvântul îi moare pe buze, în vreme ce Elias îi înfige paloșul în inimă.

— „*Efrit, Efrit de peșteră*“, zice el.

Trupul ei alunecă din paloș și cade cu un bufnet zdăvăn.

— „*Cu el doar lama-i meșteră*“. Niște rime vechi, ca să ții minte ce ai de făcut, adaugă Elias vârând paloșul în teacă. Mi-am dat seama abia de curând cât sunt de utile.

Mă ia de mână și fugim mâncând pământul prin tunelul fără pic de lumină. Poate că, printr-o minune, soldații n-au auzit-o pe fată. Poate că nu ne-au văzut. *Poate, poate...*

N-avem atâta noroc. Aud un strigăt și bubuit de cizme în urma noastră.

II: elias

Trei auxiliari și patru legionari, la cincisprezece metri în urma noastră. Gonesc mai departe, dar întorc capul să văd cum avansează. Se fac șase auxiliari, cinci legionari și doisprezece metri.

Cu fiecare secundă care trece, tot mai mulți soldați ai Imperiului se vor revărsa în catacombe. Un mesager a anunțat deja patrulele vecine, iar tobele vor da alarma în toată Serra: *Elias Veturius a fost zărit în tunel. Toate echipele să fie pregătite.* Soldații n-au nevoie să se asigure de identitatea mea; ne vor vâna oricine am fi.

O iau brusc spre stânga printr-un tunel lateral, trăgând-o pe Laia după mine, cu mintea gonind de la un gând la altul. *Descotorosește-te iute de ei, cât încă mai poți. Altminteri...*

Nu, șuieră Masca din mintea mea. Oprește-te și omoară-i. Sunt doar unsprezece. Floare la ureche. O poți face cu ochii închiși.

Trebuia să-l fi ucis imediat pe efritul din camera mortuară. Helene și-ar bate joc de mine dacă ar ști că am încercat să ajut creatura, în loc să-mi dau seama ce era.

Helene. Mi-aș pune paloșele la bătaie că a ajuns deja într-o sală de interogatorii. Marcus – sau Împăratul Marcus, cum e numit acum – i-a ordonat să mă execute. Ea a dat greș. Mai rău, mi-a fost cea mai apropiată confidentă vreme de paisprezece ani. Niciunul dintre aceste păcate nu va rămâne nepedepsit – nu acum, când Marcus are puterea absolută.

Helene e la mâna lui și o va face să sufere. Din cauza mea. Aud din nou efritul: *Omul cu coasa!*

Îmi trec prin cap amintiri din a Treia Încercare. Tristas murind de sabia lui Dex. Demetrius prăbușindu-se. Leander prăbușindu-se.

Un strigăt de undeva din față mă aduce cu picioarele pe pământ. *Câmpul de luptă e templul meu*. Vechea incantație a bunicului îmi revine în minte când am mai mare nevoie de ea. *Sabia mi-e preot. Dansul morții mi-e rugăciune. Lovitura de grație mi-e iertarea păcatelor*.

Lângă mine, Laia găfâie, abia se târăște. Mă încetenește. *Ai putea-o abandona*, îmi șoptește o voce vicleană. *Singur, te-ai mișca mai iute*. Amuțesc vocea asta. În afară de faptul evident că i-am promis s-o ajut în schimbul libertății mele, știu că ar face orice să ajungă la Închisoarea Kauf – la fratele ei –, inclusiv să încerce să-și croiască singură drum până acolo.

Caz în care ar muri.

— Mai repede, Laia. Sunt prea aproape.

Se năpustește înainte. Pereți de cranii, oase, cripte și pânze de păianjen trec și dispar pe lângă noi. Suntem mult mai la sud față de unde ar trebui să fim. Am trecut de mult de tunelul unde am ascuns proviziile menite să ne ajungă săptămâni în șir.

Catacombele huruie și se zgâlțâie, trântindu-ne la pământ pe amândoi. Printr-un canal colector de deasupra noastră pătrunde miros de foc și moarte. Câteva clipe mai târziu, o explozie sfâșie aerul. Nu-mi bat capul să mă gândesc ce-ar putea fi. Nu contează decât că soldații din spatele nostru au încetinit, la fel de îngrijorați ca mine pentru cât de nesigure sunt tunelurile. Profit de ocazie și mai adaug niște zeci de metri între noi. O tai printr-un tunel lateral și acolo mă retrag în întunericul profund al unei firide.

— Crezi că ne vor găsi? șoptește Laia.

— Sper că nu...

Din direcția în care ne îndreptăm sclipesc lumini și se aude tropăit de cizme. Doi soldați cotesc în tunel și torțele lor ne luminează pe deplin. Se opresc o secundă, uluiți probabil de prezența Laiei, de lipsa măștii mele. Pe urmă îmi observă armura și paloșele, iar unul dintre ei scoate un fluierat ascuțit care urmează să-i atragă încoace pe toți soldații care-l aud.

Corpul meu preia controlul. Înainte să apuce soldații să-și tragă săbiile din teacă, arunc pumnale care li se înfig în carnea moale a gâtului. Cad fără să scoată un sunet, iar torțele lor sfârâie pe pământul umed al catacombei.

Laia iese din firidă cu mâinile la gură.

— E-Elias...

Eu intru înapoi, forțând-o să facă la fel, și-mi pregătesc paloșele trăgându-le ușor din tecile lor. Mi-au mai rămas patru pumnale de aruncat. *Nu-s de-ajuns.*

— Dobor cât de mulți pot, îi spun. Ține-te deoparte. Indiferent cât ar părea situația de neagră, nu te amesteca și nu încerca să mă ajuți.

Ultimele vorbe mi se desprind de pe buze exact când soldații care ne urmăreau apar din tunelul pe care tocmai l-am părăsit. Sunt la cinci metri. Patru. În mintea mea pumnalele au zburat deja, și-au atins deja ținta. Mă năpustesc afară din firidă și le expediez. Primii patru legionari cad fără zgomot, unul după altul, ca grâul secerat. Al cincilea se prăbușește după ce îl tai cu paloșul. Țâșnește sânge și îmi simt fierea în gât. *Nu gândi. Nu șovăi. Doar curăță drumul.*

Alți șase auxiliari apar în urma celor cinci. Unul îmi sare în spate și îl expediez cu un cot în față. O clipă mai târziu, mă atacă alt soldat. Primește un genunchi în dinți, urlă și se apucă de nasul rupt și gura sângerândă. *Răsucire, lovitură, pas lateral, atac.*

În spatele meu, Laia țipă. Un auxiliar o trage afară din firidă, cu un pumnal la gât. Rânjetul soldatului se transformă în urlet. Laia i-a înfipt un pumnal în coaste. Îl scoate acum, iar bărbatul fuge împleticindu-se.

Mă întorc spre ultimii trei soldați. O rup la fugă.

Îmi adun cuțitele cât ai clipi. Laia tremură din tot corpul văzând măcelul din jurul nostru. Șapte morți. Trei răniți care gem și încearcă să se ridice în picioare.

Se uită la mine și face ochii mari la vederea paloșelor și armurii mele însângerate. Mă copleșește rușinea atât de tare, încât îmi doresc să pot intra în pământ. Acum vede cât sunt de putred în adâncul meu. *Ucigași! Moartea însăși!*

— Laia, încep eu, dar un vaier prelung răsună în tunel și pământul se cutremură.

Prin canalul de scurgere aud țipete, voci care strigă și reverberația asurzitoare a unei explozii colosale.

— Ce mama iadului...

— Este Rezistența Cărturarilor, îmi strigă Laia acope-rind larma. Se revoltă!

N-apuc s-o întreb cum de are o asemenea informație extraordinară, pentru că în aceeași clipă văd străfulgerări argintii în tunelul din stânga.

— Cerule, Elias!

Laia are vocea gătuită și ochii mari. Una dintre Măștile care se apropie este uriașă, mai mare decât mine cu peste zece ani și necunoscută. Cealaltă e mică, aproape insignifiantă. Calmul chipului ei mascat contrazice furia rece pe care o emană prin toți porii.

Mama mea. Comandantul.

Din dreapta bubuie cizme, în timp ce fluierile adună tot mai mulți soldați. *Prinși în capcană.*

Tunelul e străbătut din nou de un vaier.

— Treci în spatele meu! îi spun scurt Laiei.

Nu mă aude.

— Laia, la naiba, treci... *ahhh...*

Laia plonjează direct în stomacul meu, un salt lipsit de grație și disperat, atât de neașteptat încât mă dărâamă în una dintre criptele din perete. Trec direct prin pânda de păianjen care o ascunde și aterizez cu spatele pe un sicriu de piatră. Laia ajunge pe jumătate peste mine, pe jumătate între sicriu și peretele cripei.

Combi-nația pânze de păianjen, criptă și fată caldă mă dă peste cap, abia sunt în stare să bâigui:

— Tu ești ne...

BUM! Tavanul tunelului în care tocmai stăteam se prăbușește dintr-odată cu un huruit răsunător, intensificat de exploziile din oraș. O acopăr pe Laia cu trupul meu, cu brațele în jurul capului ei, ca s-o feresc de suflul de aer. Dar cripta e ceea ce ne salvează. Tușim de la valul de praf împărșiat de explozie, iar eu sunt cât se poate de conștient că dacă Laia n-ar fi gândit rapid, am fi fost amândoi morți.

Huruitul încetează și prin praf începe să se zărească lumina soarelui. Din oraș răsună țipete. Mă ridic cu grijă de deasupra Laiei și mă întorc spre intrarea în criptă, acum pe jumătate blocată de bolovani. Mă uit după ce a mai rămas din tunel. Nu mare lucru. Surparea e totală și nu se vede nicio Mască.

Mă cațăr afară din criptă, parțial târându-mă, parțial trăgând-o după mine peste dărâmături pe Laia, care tot mai tușește. Praf și sânge – nu al ei, zic eu – îi curg pe față și băjbâie după ploscă. I-o duc la buze. După câteva înghițituri, se ridică în picioare.

— Pot... Pot să merg.

Tunelul din stânga este blocat de pietre, dar o mână împăltoșată le aruncă cât colo. Ochii cenușii și părul blond al Comandantului se zărește prin praf.

— Haide!

Îmi ridic gulerul ca să ascund rombula Academiei Blackcliff tatuat pe gât. Ne cățărăm pe dărâmăturile catacombelor spre străzile pline de zgomot ale Serrei.

Pe toți dracii!

Nimeni nu pare să fi observat prăbușirea străzii de deasupra criptelor – toată lumea e ocupată să se uite la coloana de foc care se înalță spre cerul albastru și încins: vila guvernatorului arde ca un rug funerar al Barbarilor. În jurul porților ei înnegrite și în imensa curte pătrată din față, zeci de soldați Războinici se luptă corp la corp cu sute de rebeli îmbrăcați în negru – luptătorii Rezistenței Cărturarilor.

— Pe-aici!

Mă îndepărtez de vila guvernatorului, doborând în drum doi rebeli, și mă îndrept spre strada următoare. Dar și acolo au izbucnit focuri și se întind iute, iar pe jos e plin de trupuri. O apuc pe Laia de mână și alergăm spre altă stradă lăturalnică, doar ca să descoperim că și asta este la fel de distrusă ca prima.

Peste zăngănitul armelor, peste țipete și vuietul flăcărilor, bat frenetic tobele din turnurile de apărare ale Serrei, cerând trupe suplimentare în Cartierul Aristocraților, în Cartierul Străinilor, în Cartierul Armelor. Alte turnuri raportează că mă aflu lângă vila guvernatorului și ordonă tuturor detașamentelor disponibile să se alăture vânătorii mele.

Chiar dincolo de vilă, un cap blond și palid răsare dintre dărâmăturile tunelului prăbușit. *La naiba!* Suntem aproape de mijlocul pieții, lângă o fântână plină de cenușă cu o statuie a unui cal cabrat. O împing pe Laia într-acolo și ne ghemuim, căutând cu disperare o cale de scăpare din fața Comandantului și a urmăriturilor Războinici. Dar toate clădirile și toate străzile care duc în piață par să fie în flăcări.

Uită-te mai bine! Comandantul se va arunca în lupta din piață dintr-o clipă în alta, își va pune la bătaie toată înspăimântătoarea ei pricepere ca să ne dea de urmă.

Mă uit în spate cum își scutură armura de praf, netulburată de haosul din jur. Liniștea ei îmi ridică părul de pe ceafă. Școala i-a fost distrusă, fiul și inamicul ei a evadat, peste oraș s-a abătut un dezastru absolut. Și totuși, ea rămâne de un calm imperturbabil.

— Acolo!

Lăia mă apucă de braț și îmi arată o alee ascunsă de taraba răsturnată a unui negustor. Ne facem mici și alergăm spre ea, iar eu mulțumesc cerului pentru agitația care îi împiedică pe Cărturari și pe Războinici să ne observe.

Ajungem pe alee în câteva clipe, iar când să ne afundăm în ea, risc și arunc o privire în spate – doar una, cât să mă asigur că mama nu ne-a văzut.

Răscolesc haosul cu ochii – un grup de luptători ai Rezistenței dau năvală peste doi legionari, o Mască se luptă cu zece rebeli odată – până la dărâmurile tunelului, unde stă ea. O sclavă Cărturăreasă bătrână încearcă să scape din prăpăd și face greșeala să-i iasă în cale. Mama îi înfige paloșul în inimă cu cruzimea ei obișnuită. Când trage lama afară, nu se uită la sclavă. Se uită la mine. Privirea ei traversează piața de parcă am fi conectați, de parcă mi-ar cunoaște fiecare gând.

Zâmbește.